REBECCA YARROS

VELKÉ A VZÁCNÉ VĚCI

BARONET

Velké a vzácné věci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Rebecca Yarros
Velké a vzácné věci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VELKÉ A VZÁCNÉ VĚCI

VELKÉ A VZÁCNÉ VĚCI

REBECCA YARROS

BARONET

Great and Precious Things
Copyright © 2020 by Rebecca Yarros
All rights reserved.
This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC
Translation © Jana Pacnerová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-3033-4
ISBN e-knihy 978-80-269-3038-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3047-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3048-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Mému otci,
jehož ruce mě nikdy nenechaly padnout.
Miluju tě, tati.

KAPITOLA JEDNA

Camden

Plíce mě pálily, když jsem se zhluboka nadechl, abych nasál kyslík, který tu nebyl, a prsty mě svrběly touhou držet cigaretu, kterou jsem naposled zahodil před šesti lety. Tohle se mnou dělala nadmořská výška pokaždé – přinejmenším to s tím dýcháním.

Bažení po cigaretě? Na tom mělo zásluhu městečko Alba ve státě Colorado, počet obyvatel 649. Aspoň to tvrdil nápis, který jsem míjel asi před půldruhým kilometrem. Ale na druhé straně, nechtělo se mi věřit nápisu, který aktualizovali naposled ještě před mým narozením – což bylo pro mou rodnou obec typické.

Nic se na ní nezměnilo od chvíle, kdy jsem odešel, a to byl víceméně účel existence celého městečka. Alba byla nejlíp uchovaným skanzenem v Coloradu a z peněz od turistů, kteří proudili zdejšími ulicemi v létě, pak městečko žilo celou zimu.

Čísla na stojanu benzínové pumpy naskakovala. Protáhl jsem si ruce k podvečernímu slunci a zasněženým vrcholkům nade mnou, silou vůle jsem vháněl život do svalů, které ztuhly během příliš dlouhé doby za volantem na cestě ze Severní Karolíny. Mrazivý

březnový vánek zaháněl únavu a já vítal jeho ledové prsty na odhalené pokožce. Tady nahoře v devíti stech metrech rozhodně nebylo počasí na tričko.

Mou pozornost upoutalo hlasité zajíknutí. Otočil jsem se k minivanu, který před minutou zastavil za mým jeepem. Blondýna ve slunečních brýlích, příliš velkých na její obličej, a v naducané zimní bundě na mě civěla s jednou nohou na betonu a druhou uvnitř auta, jako by při vystupování zkameněla.

Spustil jsem paže, tričko sklouzlo zpátky na místo a zakrylo pruh tetování na břiše, který ji nepochybně tolik upoutal.

Krátce potřásla hlavou a začala tankovat benzín.

Aspoň že se nepokřižovala a nevycouvala.

Buď se přistěhovala do Alby v posledních deseti letech, nebo moje reputace od té doby, co jsem nastoupil do armády, vybledla. Sakra, vždyť na mě obyvatelstvo Alby možná úplně zapomnělo.

Dotankoval jsem nádrž a zamířil do krámku u benzínky pro něco k pití. Jen Bůh věděl, co bude mít táta v ledničce.

Zvonkohra zacinkala, jak se za mnou zavřely dveře, a já kývl na pozdrav staršímu muži opřenému o pult. Benzínka zřejmě ještě pořád patřila panu Williamsonovi. Huňaté stříbrné obočí se mu zvedlo v letmém úsměvu. Pak se podíval ještě jednou, obočí mu pokleslo a úsměv zmizel, když nechápavě zamžikal. A pak přimhouřil oči, protože mě poznal.

Vypadá to, že moje reputace je stále živá a zdravá.

Rychle jsem si z nevalného výběru vzal pár láhví vody a odnesl je k pultu.

Oči starého pána těkaly mezi mýma rukama a láhvemi, když je markoval, jako bych je chtěl ukrást nebo co. Býval jsem ledacos, ale zloděj nikdy.

Zvonky znovu zacinkaly a Williamson se viditelně uvolnil. „Dobré odpoledne, poručíku Halle,“ uvítal nejnovějšího zákazníka.

Úžasné.

Nenamáhal jsem se ani podívat. Ten zarputilý, starý, předpojatý týpek mě nenáviděl až…

„Do prdele. Came?“

Nebyl to Tim Hall se služebním odznakem – byl to jeho syn Gideon.

Gidovi spadla brada, světle hnědé oči vyvalil šokem. Podobný výraz jako tenkrát, když nás Xander strčil do holčičí šatny v prváku na střední. Nikdy jsem nenašel způsob, jak patřičně poděkovat svému bratrovi za ten pokus o ztrapnění – ne že by někdo někdy uvěřil, že by se Xander k něčemu takovému snížil. Koneckonců, on byl ten hodný syn.

„Já myslel, že policisté nemají v uniformě mluvit sprostě.“ Krátce jsem ho přejel pohledem. Na rozdíl od svého táty byl Gid ještě pořád štíhlý, takže mu břicho nelezlo přes opasek.

„Na rozdíl od vojáků?“ opáčil.

„My za to dokonce dostáváme bonusové body, a kromě toho už nejsem v uniformě.“ Nebyl jsem v ní už sedmnáct dní. „Ví tvůj táta, žes mu ukradl odznak?“

„Už nejsi? Copak…“ Vzdychl. „Do háje, nikdo mi nic neřekl!“ Jeho smích mě přinutil taky se zasmát. „Rád tě vidím!“ Divoce mě objal, přičemž mě bušil do zad a jeho odznak se mi zarýval do prsou.

„Já tebe taky.“ Široce jsem se usmíval, když jsme se od sebe odtrhli. „Vlastně jsi asi jediný, koho vidím rád.“

„Ale jdi. Co tady pana Williamsona?“ Gid se podíval za mě a vyděsil se výrazu, který v obličeji pana Williamsona spatřil. „Tak jo, toho možná ne.“

„Nikdy mě neměl moc rád.“ Pokrčil jsem rameny a byl si dobře vědom, že mě může slyšet.

„Když jsi tu byl naposled, prohodils někoho oknem.“ Gid ukázal na sklo, které už bylo dávno vyměněné. „Chlape, jak je to dlouho? Čtyři roky?“

„Šest,“ opravil jsem ho automaticky. Z toho mála věcí, co jsem si z té noci pamatoval, bylo datum pořád křišťálově jasné.

„Šest. Jasně.“ Gideonův výraz pohasl – nepochybně si vzpomněl, proč jsem byl v Albě naposled.

Sullivanův pohřeb.

Hrozilo, že mě pohltí žal a ukradne mi z plic zbytek kyslíku, ale utlumil jsem ho už po milionté od chvíle, kdy jsme uložili Sullivana pod zem.

Bože, ještě pořád jsem v duchu slyšel jeho smích…

„Nechceš zaplatit ty vody, Camdene?“ zeptal se pan Williamson.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem, vděčný za vyrušení, a otočil jsem se zpátky k pultu. Neunikl mi záblesk překvapení ve Williamsonově tváři nad mým tónem, ani když jsem mu poděkoval, vzal tašku a zamířil ven.

„Ta věc tě zabije,“ řekl jsem Gideonovi, který si kupoval balení šesti limonád.

„Celá Julie, chlape,“ zabručel polohlasem a předal Williamsonovi svou platební kartu. „Copak se chlap nemůže v klidu napít?“

Zvláštní. Takhle jsem se za celý měsíc nenasmál. „Jak se mají Julie a děti?“

„Dohánějí mě k pití.“ Zvedl limonádu do vzduchu. „Ne, fakt, jsou úžasní. Julie je teď zdravotní sestra, což bys věděl, kdyby ses někdy zapojil do světa sociálních sítí.“

„Děkuju, nechci. K čemu to je?“

Gideon poděkoval panu Williamsonovi a vyšli jsme

ven. „K čemu to je? Já nevím. Abys udržel kontakt se svým nejlepším kamarádem?“

„Ne, od toho máme e-mail. Sociální sítě jsou pro lidi, co potřebují porovnávat své životy. Domy, dovolené, úspěchy. Taky nevidím důvod, proč stát na zápraží s megafonem, abych vykřikoval do světa, co jsem měl k večeři.“

„Když je řeč o večeři, na jak dlouho jsi ve městě?“ Zastavili jsme se mezi mým jeepem a jeho vybledlým policejním autem. „Vím, že Julie by tě hrozně ráda pozvala.“

„Nadobro,“ opáčil jsem dřív, než jsem to slovo stihl spolknout.

Zamžikal.

„Jo, taky mi dost dlouho trvalo, než jsem to zpracoval.“ Zadíval jsem se k horám, mezi nimiž se rozkládala Alba. Kdysi jsem se zapřísahal, že ty hory už nikdy nespatřím.

„Ty jsi odešel? Já myslel, že budeš profík.“

To já taky. Další důvod, proč truchlit.

„Strážníku Mallone?“ zazněl skřípavý ženský hlas z vysílačky.

„Na dispečinku ještě pořád sedí Marilyn Lakewoodová? Kolik jí je, sedmdesát?“

„Sedmdesát sedm,“ opravil mě Gideon. „A než se zeptáš, Scottu Malloneovi je pětadvacet a je to obří osina v zadku.“

„Co bys čekal od starostova kluka?“

„Starostova kluka? Když jsem s tebou mluvil posledně…“

„Strážníku Mallone?“ opakovala Marilyn, hlas jí dopáleně stoupal.

„Nechceš to vzít?“ ukázal jsem na vysílačku připevněnou na jeho rameni.

„To si musí vzít Mallone," zabručel a potřásl hlavou. „To si nejspíš Genevieve Dawsonová zase stěžuje, že má na zahradě Livingstonových kočku. Kdyby to bylo vážné, volala by Marilyn mně. Teď povídej. Odkdy jsi tady? Vrátil ses nadobro? Jako že se stěhuješ zpátky? Na místo, kterému jsi říkal Satanova pr…"

„Volal Xander," přerušil jsem ho polopravdou, než mi stihl připomenout další důvod, proč jsem se zapřísahal, že se sem nikdy nevrátím. „Protože už to bylo šest let, vzal jsem mu to."

„Tvůj táta," pronesl Gideon tiše.

„Můj táta."

Uplynula mezi námi chvilka tichého porozumění.

„Gideone Halle!" vyštěkla Marilyn z vysílačky.

„Poručíku," zašeptal k nebesům, než zareagoval. „Ano, Marilyn?"

„Protože Hošík Zázračný neodpovídá, zdá se, že Dorothy Powersové se zase ztratil Arthur Daniels. Probudila se z odpoledního šlofíku a byl pryč."

Zatrnulo mi v žaludku a zrak zalétl k horám. Podle Xandera táta bral roha domácí ošetřovatelce několikrát týdně, ale nikdy se nezatoulal daleko od domu. Nijak nepomáhalo, že Dorothy Powersová byla ještě starší než táta a patrně sama potřebovala ošetřovatelku.

„Už jedu. Svolej obvyklé pátrače." Gideon zachytil můj pohled, pak spustil ruku od vysílačky.

„Můj táta…" Jak daleko se mohl dostat?

„Jo, už podruhé za tenhle měsíc." Sevřel rty. „Pojedu na stanici a vezmu si vozidlo s pohonem na všechny čtyři. V hlídkovém bych se k vám nedostal."

„Prostě si naskoč ke mně. Já tě tam vyvezu," spíš jsem nařizoval, než nabízel, protože se mi nechtělo čekat. Můj jeep měl vyšší podvozek a masivní pneumatiky, osmiválcový motor a víc než dostatečný pohon

na všechna čtyři kola, aby byl schopný přežít i apokalypsu. Ani silnice k tátovi nebyla v tuhle roční dobu tak špatná.

Souhlasil a vzápětí už jsme zajížděli na Gold Creek Drive, která sloužila jako hlavní tepna městečka – dopravních světel netřeba, ale sněhové skútry vítány.

„Jak dlouho jsi byl pryč?“

„Šest let.“ Střelil jsem po něm pohledem. Copak jsem právě neodpověděl?

„Ne, myslím jako dneska. Kdy jsi odcházel z domu? Byla Dorothy vzhůru? A tvůj táta?“ Už hledal v mobilním telefonu.

„Škoda, že ti nemůžu pomoct s časovou osou, ale ještě jsem doma nebyl.“ Ukázal jsem na zadní sedadlo čtyřdveřového rubiconu.

„Ty jsi opravdu doslova zrovna přijel?“ Uviděl tašky a krabice, které byly mými jedinými společníky na třítisícikilometrové cestě.

„Jo.“ Minuli jsme poslední budovu v Albě, postavenou později než v padesátých letech. Přejeli jsme most přes celou devítimetrovou šíři Rowan Creek a tam končil chodník z udusaného sněhu a začínala časová bublina, která udržovala Albu naživu. „Přišlo mi jako dobrý nápad natankovat. Někdo mi jednou říkal, že s plnou nádrží se líp ujíždí policajtům.“

Nalevo ode mě začínala Main Street. Dřevěné budovy s plechovými střechami lemovaly obě strany cesty, která se v příštích několika měsících naplní turisty, kteří všichni budou prahnout po prožitku z opravdového zlatokopeckého městečka starého Západu z 90. let 19. století.

„Někdo nám tu dospěl. A taky mě prosím tě nenuť, abych tě honil. Tahle věc je parádní. Asi budu muset říct Julii, že jsem si našel ideální dárek k narozeninám.“

„Jasně, jestli ti k němu přidají žebřík.“ Zahnuli jsme na Hamilton Place, kde došly velké peníze, investované do ochrany památek. Sníh se vršil ve stínu staveb, které už dávno přišly o střechy, okna nebo zdi.

„Sklapni. Nemáme každý metr devadesát.“

„Všechno je v genetice. Aspoň by mohlo být snazší tátu najít.“

„Dá se najít snadno, ale Came… Už je to hodně špatné,“ řekl mi Gideon, když jsme zajeli na Rose Rowan Road a začali stoupat do větší nadmořské výšky. „Když jsem ho dvakrát naposled viděl, buď nevěděl, kdo jsem, nebo si mě pletl s mým tátou.“

Ruce se mi sevřely na volantu. „Xander už víc nezmůže. V podstatě mi řekl, ať se sem vrátím, nebo tátu pošlou do nějakého domova v Buena Vista, čímž by se vyjebalo s tátovým slavnostním slibem ‚v tomhle domě zemřela vaše matka a já v něm zemřu taky‘.“

Zvedl k uchu telefon. „Haló, paní Powersová. Jo, tady Gideon.“ Odmlčel se a mnul si pokožku těsně nad nosem. „Já vím, že jste. Vím, že ano. Najdeme ho a už máme nějaké pátrače v… Ale, opravdu? Dobře. To nám pomůže. Jsme asi čtyři minuty od vás.“

Zdolal jsem poslední zatáčku na tátův pozemek a zaklel. Jarní tání dalo příjezdové cestě zabrat pokaždé, ale teď vypadala, jako by ji léta nikdo neudržoval. Zvlnění povrchu, které se nepochybně nalézalo pod udusaným sněhem, se dalo opravit celkem snadno, ale hlubší rýhy podobné kaňonům, vytesané miniaturní řekou, jež současně ukusovala z pravého okraje příjezdové cesty, ty dá dost práce opravit.

Ne že bych nezažil horší silnice v Afghánistánu nebo na mnoha dalších místech, kde jsem vůbec neměl být, ale tohle byla kurva moje příjezdová cesta.

Gideon ukončil hovor, já zastavil a přepnul jeep na čtyřkolový pohon.

„Jak se sem Dorothy dostává každý den?“ zeptal jsem se, když jsme začali stoupat. Jeep se zhoupl tak silně, až to hodilo krabicemi vzadu, a Gideon se opřel o postranní madlo, když jsme zdolávali zledovatělou zatáčku ve stínu. Tohle konkrétní místo vždycky roztávalo až jako poslední.

„Bere to přes Bradleyho pozemek. Vždyť víš, že soudce má příjezdovou cestu pořád protaženou.“

Pozemek sousedil s naším, ale trvalo by nám to přes něj o deset minut déle a já neměl náladu na vyhlídkovou jízdu… ani na Bradleyovy.

Panebože, jestli byl na světě někdo, kdo měl právo mě nenávidět víc, než já nenáviděl sám sebe, tak…

Zpozoroval jsem modrý záblesk ve zpětném zrcátku.

Gideon se ohlédl. „Xander,“ odpověděl na mou nevyřčenou otázku. „To je jeho pick-up.“

„No, to by mohla být legrace.“

„Vítej doma?“ nadhodil.

Okázale jsem ho ignoroval, když jsme projeli poslední serpentinou a ocitli se na mýtině. Za posledních deset let jsem tu byl jen jednou, ale vídal jsem zdejší výhled každou noc ve snu.

Zapadající slunce se odráželo od oken jednopatrové stavby, kde jsem vyrůstal, a zahalovalo ji malebným světlem, které ladilo s majestátem holého horského vrcholu, jenž se tyčil hned za ní.

Táta vždycky vtipkoval, že je bezpečnější ubytovat rodinu tam, kde už nerostou stromy, a kde tudíž lesní požáry nepředstavují tak velkou hrozbu.

Já osobně jsem si říkal, že mu dělá perverzní radost žít na okraji hory, kde bylo stěží dost kyslíku, aby tam vůbec něco rostlo.

Zaparkoval jsem jeep, vypnul motor a vzal bundu z podlahy za mnou, kam spadla.

Než vedle mě zaparkoval Xander, už jsem byl venku z auta a měl na sobě černou North Face a zapnutý zip, přičemž jsem litoval, že to není moje neprůstřelná vesta. Radši bych uhýbal před střelami, než čelil jemu – ostatně i tátovi.

„Já… ehm… radši zmizím," pronesl Gideon rozpačitě, než opustil dvůr. Slyšel jsem otevírání domovních dveří zhruba ve stejnou chvíli, kdy se otevřely dveře Xanderova auta.

Obešel svůj naleštěný, zbrusu nový pick-up a najednou se zarazil s rukama na zipu bundy, kterou si ani nezapnul.

Zaútočily na mě celoživotní vzpomínky – dobré, špatné i nejhorší. Víceméně v tomhle pořadí.

Prohrábl si rukou blond vlasy, dokonale upravené jako u panenky Kena, a zhluboka se nadechl. „Camdene."

„Alexandere." Upravil jsem si kšilt baseballové čepice.

Nejspíš jsme oba měli svá nervózní oslovení.

Moc se nezměnil. Stejné modré oči. Stejná štíhlá postava. Pořád stejný tátův nepřehlédnutelný genetický dar světu. Pořád můj opak v každém směru.

Potřásl hlavou, jako by zápolil se slovy, a místo aby odrecitoval všechno, čím jsem rodinu zklamal, přešel příjezdovou cestu z drcené žuly a objal mě.

„Jsem moc rád, že jsi doma."

Jeho slova se zařízla hlouběji, než by mohla kdejaká urážka. Urážku bych zvládl – na tu jsem byl připravený.

Ale to, jak se odtáhl, sevřel rukama moje svěšené paže a usmál se na mě – sevřené rty a svraštělé obočí,

potlačování emocí, jakých já už nebyl schopný – to bylo něco, proti čemu jsem si nedokázal vybudovat ochrannou hradbu.

Zasmál se, zvuk zastřený šesti lety nepřítomnosti. „Jsi obrovský. Čím vás v té Deltě krmí, kluci? A co je tohle?“ Ukázal na můj světlý plnovous a poodstoupil.

„Zelené barety, ne Delta,“ opravil jsem ho deset let starým vtipem a nuceně jsem se usmál, i když se mi dělalo špatně od žaludku.

„Jo, jo. Kluci jako já, kteří nikdy nezažili bojovou akci, nepoznají nikdy rozdíl.“ Přejel očima můj obličej, jako by se snažil zapsat si ho do paměti, než zmizím… zase. „Bože, Came. Já jen…“

Nevolnost v břiše zesílila v zející propast lítosti a provinilosti.

V úsměvu předvedl rovné bílé zuby a štěstí, o jakém jsem si nebyl jistý, jestli jsem někdy prožíval. „Jsem prostě rád, že jsi doma.“

„To už jsi říkal.“ Bylo mi na zvracení. Jak ke mně může být tak milý?

„No, však je to pravda.“ Plácl mě po rameni. „Co říkáš, že bychom šli hledat tátu?“

„Nevypadáš moc ustaraně.“

„Jsem, ale i když zapomíná moje jméno, v terénu se ještě nikdy neztratil. Jenom ho musíme najít dřív, než klesne teplota.“

Přikývl jsem a Xander se otočil k domu. Momentálně bylo těsně pod nulou, ale do hodiny po západu slunce bude nejmíň minus dvanáct stupňů.

„Pěkný jeep, mimochodem. Hodí se k tobě,“ zavolal přes rameno.

Oči se mi zavřely. Nasával jsem vzduch nosem, nádech po nádechu, a silou vůle nutil žluč, aby sklouzla

hrdlem zpátky. Jako by moje tělo fyzicky nezvládalo emoce.

Ovšemže mi odpustil. Ovšemže mě přivítal s otevřenou náručí. Ovšemže neměl v očích ani trochu zloby, jen neskrývanou, syrovou lásku. Nepotřeboval mi předhazovat všechny moje chyby. Vždycky žil příkladně, v každičkém ohledu mi ukazoval, že bych se mu nikdy nemohl rovnat.

Jen co jsem se dostal pod kontrolu, otočil se ke mně.

„Jsi v pohodě?“ Hlas mu klesl obavou.

„Jo,“ zalhal jsem. Protože to byla jedna z věcí, ve kterých jsem vynikal.

„Nadmořská výška?“

„Tak něco.“

„Jen nezapomínej pít dost vody,“ připomněl mi, zvedl jedno obočí a počkal, až kývnu na souhlas. Potom zamířil po schodech na přední verandu.

Jedno obočí mu protínala první vada, již jsem kdy na Xanderovi viděl – jizva, která tam nebyla, když jsem ho viděl naposled. Tenká, krátká jizva, která mě nutila potlačovat nutkání vyzvrátit oběd na příjezdovou cestu.

Jizva, kterou jsem mu udělal, když jsem ho prohodil výlohou u pana Williamsona.

Xander už byl v polovině schodů, když se domovní dveře rozlétly a z domu vyběhl Gideon.

„Má zbraň!“ křičel.

Xander zkameněl a otočil se na patě, aby sledoval, jak se Gideon žene po schodech dolů směrem ke mně.

„Prosím?“ Probodl jsem Gida pohledem a doufal, že to hloupé sdělení uvede na pravou míru.

„Má brokovnici! Dorothy mi to právě pověděla. Od Bradleyových nám sem jdou dvě pátrací skupiny.“

Gid prošel kolem mě a už mluvil do vysílačky na rameni.

„Jak se sakra táta dostal k brokovnici?“ zavrčel jsem na Xandera.

„Já…“ Zavrtěl hlavou. „Já myslel, že jsem je všechny zamkl do sejfu. Schoval jsem klíč a tak dále.“

„V prádelně?“ zeptala se Dorothy. Vyšla na verandu, v ruce známou vybledlou láhev aviváže. Čas očividně usoudil, že už s paní Powersovou skoncoval, protože se vůbec nezměnila za těch deset let, co uplynuly od mého vstupu do armády. Vlasy měla pořád stejně stříbrné a zastřižené k bradě. Dokonce na sobě měla pořád tu samou zelenou zimní bundu.

„Jo, přímo nad…“ Xander vzdychl a zavřel oči. „Přímo nad tou aviváží, kterou odmítá používat.“

„Nad touhle aviváží, kterou jsem našla v předsíni?“ zeptala se a upírala na něj pekelný pohled typu „máma“.

„To bude ona.“ Napjal se mu sval v čelisti.

„Řekni mi, že jsi munici uložil odděleně.“ *Řekni mi, že sis po odsloužení svých tří let v armádě zapamatoval aspoň tohle.*

Xander zesinal. Úžasné.

„Půjdeme ho najít, než někoho zabije.“ Otočil jsem se na patě a zamířil zpátky k jeepu. Kupodivu jsem byl víc v pohodě se zbraněmi než s dojemnými shledáními.

Odložil jsem bundu, nastoupil do jeepu a uvolnil zámek střešního boxu, který jsem si připevnil k nosičům na cestu napříč zemí. Rozprodat skoro všechno, co jsem vlastnil, mi tehdy připadalo jako logické rozhodnutí, ale pár věcí jsem si nechal z důvodů, které jsem neměl čas zkoumat.

„Co chceš dělat?“ podíval se po mně Xander.

„Jak to myslíš?“ Našel jsem, co jsem hledal, a zavřel střešní box. Pak jsem seskočil na zem a přistál před Xanderem, který měl oči větší než moje přední světla.

Na příjezdové cestě zaparkovaly další dva pick-upy a policejní vůz.

„Chci říct…“ Xander pozoroval nově příchozí, jak mluví s Gideonem, a pak ztlumil hlas a obrátil se zpátky ke mně. „Co budeme dělat? Má brokovnici a asi pětasedmdesát procent času neví, kdo jsem.“

Na hrudi se mi usadila uklidňující tíha, jak jsem se oblékal pro danou příležitost a pak si zapínal zip bundy a zavazoval boty. „Předpokládal jsem, že půjdeme hledat tátu.“

Zaštrachal jsem v přihrádce palubové desky, rychle sebral čelovku a baterku, nacpal jsem si je do kapes a zdržel se jen tolik, abych zastrčil vedle řidičského manuálu malou figurku šachového jezdce z bílého onyxu, aby se někam neztratila. Patrně nám zbývala ještě hodina kvalitního denního světla, ale pokud jsem se mýlil, potrvá výrazně déle prohledat těch čtyřicet hektarů, co táta vlastnil, a to ještě jen v případě, že neopustil pozemek.

„Nemyslíš, že bychom to teď měli nechat na Gideonovi a na policii?“ zeptal se Xander tiše.

Ohlédl jsem se tam, kde stál Gideon s dalšími čtyřmi policisty, kteří tvořili policejní sbor Alby. Všichni měli u sebe krátké zbraně. Byl jsem terčem nejednoho nevraživého pohledu. Ne že bych jim to mohl mít za zlé. Nejmíň tři z těch chlapů mi někdy v minulosti nasazovali pouta.

„Chceš říct, že mám nechat chlapy se zbraněmi hledat tátu, který má taky zbraň?“ Nečekal jsem na Xanderovu odpověď a otočil se k severnímu úseku pozemku.

„Počkej!“ Xander mě chytil za loket. Napjal jsem se a připomněl si nejmíň desetkrát, že ho nesmím zmlátit, když na mě sáhne bez varování.

„Pusť mě.“

Můj tón ho asi zasáhl, protože spustil ruku.

„Existují pravidla, Came. Předpisy. Oni si s takovými věcmi umějí poradit. To poslední, co potřebujeme, je, aby ses utrhl ze řetězu.“

Aha, už je to tady, jemňoučké opovržení, jež Xander projevoval, když se domníval, že pětadvacet měsíců, o které byl starší, mu dávají právo vydávat rozkazy. Nikdy nedosahoval svého cestou rychlého, čistého řezu. Jednoduše piloval tím lehce zubatým ostřím, dokud vás to nezjitřilo natolik, abyste přestali vznášet námitky.

Já dával přednost ráznějšímu přístupu řeznického nože.

„Ty a tvoje pravidla. Chceš mi říct, že pokud na ně namíří brokovnici, nezmáčknou spoušť?“

Xander se ušklíbl. „Ale no tak, jsou to naši kluci.“

„Jsi ochotný vsadit tátův život na toho pětadvacetiletého blbečka, co se nenamáhá přijmout hovor na vysílačce? A za tu dobu, co si začali povídat, si nejmíň čtyřikrát rozepnul pouzdro s pistolí? Já ne. Vím, kde je, a budu tam dřív než oni.“

Xander prudce otočil hlavu k malé poradě, kterou vedl Gideon, a já vyrazil po slabě viditelné stopě, o níž jsem věděl, že zmizí, jen co narazíme na horskou trávu. Sdělovala víc než dostatečně, kam měl táta namířeno. Zabručel jsem nadávku, adresovanou nadmořské výšce. Přivykání by mi trvalo jen pár dní, jenže já tak docela pár dní času neměl.

„Kam jdeš?“ zavolal Gideon.

„Hledat tátu!“ odpověděl Xander. Čišela z něj sebedůvěra.

Obrátil jsem oči k nebi nad jeho vnější fasádou, ale nezastavoval jsem.

Rychle mě dohnal a zařadil se vedle mě. Drželi jsme se oblastí, kde už roztál sníh. Měli jsme stejný krok. Odjakživa. Byli jsme stejně vysocí, ale já měl na sobě o dobrých dvacet kilo svalů víc.

„Doufám, že víš, co děláš," poznamenal, když stopy zmizely.

„Jo."

Přejížděl jsem zrakem terén a hledal nějaké známky toho, že tudy táta šel.

„Vážně myslíš, že víš, kde je?"

„Jak dlouho má tu láhev aviváže?" zeptal jsem se. Pod nohama mi křupala žula. Aspoň že nesněžilo.

„Léta," pokrčil Xander rameny.

„Jasně. Nejmíň deset let. Paula Bradleyová ji přinesla, když tenkrát ten rok stonal, pamatuješ? Snažila se pomoct s prádlem."

„Jak si to sakra můžeš pamatovat?"

„Jsem postižený výtečnou pamětí." Otočil jsem se k té části pozemku, kde byl pohřbený Sullivan. „Věř mi, leckterou sračku bych moc rád zapomněl. Pamatuješ, proč tu aviváž nepoužíval?" Dostali jsme se na hřeben jednoho svahu a vyrazili zpátky dolů k okraji stromů, s horským vrcholem po pravici, když jsme zdolávali zasněžený úsek.

„Skoro si nepamatuju, že ji paní Bradleyová přinesla."

„Nedovolil ji použít, ale odmítl ji vyhodit," pokusil jsem se mu připomenout.

Xander na mě upřel nechápavý pohled.

„Má levandulovou vůni," odpověděl jsem si na vlastní otázku.

Xander nasál vzduch. „Máma."

„Máma," potvrdil jsem. Ocitli jsme se u okraje stromů a vydali se mezi borovice. Ve stínu teplota klesla na nepříjemnou úroveň.

„Ale ta je pohřbená na druhém konci pozemku s…"

„Tam nechodí, když se mu po ní stýská. Ne že by někdy přiznal, že mu chybí." Přiznat to by znamenalo nepředstavitelný projev slabosti, a Arthur Daniels byl všechno, jen ne slabý.

„Rokle."

„Jo."

Prodrali jsme se pruhem lesa, pokrývajícího tenhle úsek pozemku, a vyšli na mýtinu, kterou jsem znal až moc dobře.

Polohlasem jsem zaklel, když se to objevilo.

„To snad ne," zašeptal Xander.

To snad ne nebylo docela výstižné. Srdce se mi zastavilo a pak rozbušilo, začalo mi pumpovat do organismu adrenalin.

Táta stál asi deset metrů nalevo od nás, uprostřed mýtiny, a mířil brokovnicí na jedinou osobu, kterou jsem doufal, že už nikdy neuvidím.

Tu postavu, tlustý cop kaštanových vlasů, profil se slabým hrbolkem na nose, bych poznal kdekoli. Sakra, byl jsem u toho tenkrát, když jsme byli ještě děti a ona si ten nos zlomila. Byl jsem jedním z těch, kteří ji z toho dolu vynášeli.

Stála asi patnáct metrů před námi s rozevřenými dlaněmi před sebou, ale neustupovala před dvouhlavňovou zbraní, namířenou přímo na její hruď. Couvání nikdy neměla v povaze, a i když mě její nebojácnost vždycky zajímala, momentálně jsem tu pitomou tvrdohlavost proklínal.

Willow Bradleyová se chtěla nechat zastřelit.

Její slova.

Musíš mi pomoct, Sully. Raději jsem myšlenku vyslal mlčky, než abych ji vyslovil, protože jsem věděl, že Xander by nic nepochopil.

„Jdi mezi stromy, až se dostaneš za něj. Hned jak ti dám signál, sebereš mu tu zbraň," pošeptal jsem Xanderovi a nedal mu prostor k námitkám.

„Jaký signál?"

„Věř mi, to poznáš."

„Nepozná tě. Zastřelí tě," syčel.

„Radši mě než ji." Smrt mě nikdy neděsila. Hrál jsem na kočku a myš, kam až moje paměť sahala, a jednoho dne prohraju. Bylo to úplně jednoduché.

Jestli zemřu dneska, tak budiž.

Dal jsem se do pohybu.

KAPITOLA DVĚ

Willow

Mysli, Willow. Mysli.

Tohle je pan Daniels. Znám ho celý svůj život. Alzheimer nealzheimer, ani náhodou by mě nestřelil doopravdy, ne?

Jenže tu byl jeden nepříjemný faktor: neměl zdání, kdo jsem. Jo, a mířil mi brokovnicí na hrudník. To bylo taky nepříjemné.

„Pane Danielsi," zkusila jsem to znovu, zachovávala jsem mírný hlas. „To jsem já. Willow. Bydlím hned vedle, pamatujete?" Pokud se dá půldruhého kilometru považovat za „hned vedle".

Vánek mi smetl uvolněný pramínek vlasů přes obličej, ale netroufala jsem si ho zastrčit zpátky pod čepici. Slunce zapadlo už před pár minutami a stmívalo se. Co jestli mě prostě nevidí?

„Buď zticha!" vykřikl a trhl brokovnicí. Oči měl rozšířené a zdivočelé, ale ne zlé. Jednoduše neznal mě, ani okolnosti, které ho sem zavedly.

Zajíkla jsem se, srdce mi vyskočilo až do krku. Co kdyby stiskl spoušť? Co jestli puška vystřelí, až s ní příště takhle škubne? Byli jsme skoro kilometr od do-

mu Danielsových a víc než kilometr od mých rodičů. Mobil jsem měla v kapse, ale připadalo mi, že by mě pan Daniels zastřelil, kdybych po něm sáhla. Na tuhle vzdálenost bych byla mrtvá dřív, než by mě dovezli do nemocnice… pokud by mě našli.

Aspoň že už vyrazily další pátrací skupiny. Ty půjdou za zvukem střelby.

„Jsou tady pumy, víš," vyštěkl.

Jako ta, která právě na téhle louce rozsápala jeho ženu.

„Co tady děláš? Vnikla jsi na cizí pozemek?"

Nenamáhala jsem se popírat vniknutí na cizí pozemek, protože technicky vzato jsem na něm byla. Jenže Dorothy zavolala a já se okamžitě vydala hledat pana Danielse, stejně jako už několikrát za minulý měsíc. Ta puška… tu jsem tedy nečekala.

„Vím, že jsou tu pumy," sdělila jsem mu chvějivým hlasem. „Naučil jste mě, co mám dělat, kdybych na nějakou narazila." Bylo mi sedm let, když zatáhl mě a Sullivana stranou, aby nás poučil. Cam hrál přirozeně pumu, zatímco Alexander tiše a kriticky přihlížel.

Cam. Srdce se mi sevřelo stejnou fyzickou touhou jako pokaždé, když jsem si na něj vzpomněla, i v tom současném ohrožení. Hernajs, možná právě kvůli tomu ohrožení.

„Neznám tě! Přestaň lhát! Co tady chceš? Proč jsi na mém pozemku? Vypadni!" Cukl puškou směrem ke mně.

„Tak jo," kývla jsem a o krok ucouvla.

„Stůj!" zařval hlasem, který stoupal leknutím. „Nemluv!"

Okamžitě jsem se zastavila. Vžíval se do toho čím dál víc a můj mozek se přestal bránit možnosti, že mě asi zastřelí, svaly se zasekly v ochromujícím smíření.

Všimla jsem si pohybu nalevo a nepatrně jsem pootočila hlavu, abych uviděla obrys muže jen pár metrů ode mě, jak se blíží s nataženýma rukama, obrácenýma dlaněmi nahoru. Kdo to je? Kde se tu vzal?

Pod baseballovou čepicí se nedal rozeznat jeho obličej, ale byl mohutný, se svými sto šedesátí centimetry jsem si připadala jako trpaslíček, když se ocitl mezi panem Danielsem a mnou. Široká plocha jeho zad mi úplně blokovala výhled.

Nepoznávala jsem ho – což bylo divné vzhledem k tomu, že pátrat po panu Danielsovi se nás obvykle vypravovalo jen asi tucet – ale v držení jeho těla bylo něco povědomého, to, jak postojem dával najevo podřízenost, ale jeho energie působila na sto procent agresivně. Měla jsem naprosto nelogický dojem, že tenhle chlap je nebezpečnější než nabitá puška namířená na něj. Aspoň jsem se domnívala, že je nabitá. Pokud není, půjde o nepříliš veselou historku, kterou budu později vyprávět Charity.

Táta sice vytýkal mé sestře zbrklost, ale před namířenou brokovnicí Charity rozhodně nikdy nestála.

„Co to je? Kdo sakra jsi? Kolik vás tam je?“ vyptával se pan Daniels v rostoucí panice. Ramena přede mnou se vztyčila, jako by se připravoval… „Ne, nemluv! Samé lži! Vy zloději těžebních práv jste vždycky samá lež!“

No, příběh se rychle změnil.

Muž sáhl za sebe, zahákl mi ruku kolem pasu a přitáhl si mě blíž. Napjala jsem se, i když jsem věděla, že narušení mého osobního prostoru není nic v porovnání s brokovnicí, která na nás mířila. Jeho paže byla jako svěrák, držela mě na místě s nenucenou silou. Stejně jako tenkrát v prváku, když – okamžitě jsem myšlenku uťala. *Nepřipadá v úvahu.*

„Dávejte pozor," řekla jsem tiše cizinci. „Má Alzheimera. Neví, co dělá."

Přitáhl si mě těsněji k zádům a mně do nosu pronikla vůně mentolu a borovic, když se začal nepatrnými pohyby posouvat, abych byla zády ke stromům a ne k rokli. Bože, ta vůně… tu jsem znala.

„Nejsme obyčejní turisti," sdělil panu Danielsovi, tlumeně a pomalu.

Jistota mě zasáhla silou laviny, vyrazila mi dech z plic. Oči se mi tetelivě zavřely a plula jsem záplavou vzpomínek v zoufalé naději, že právě teď nemám halucinaci.

„Came," zašeptala jsem, položila si čelo na jeho záda a sevřela v pěsti jeho bundu.

„Jsi v pohodě, Willow?" zeptal se tak tiše, až bych byla přistoupila na tu teorii s halucinací, nebýt toho, že jsem cítila, jak mu v hrudi duní hluboký hlas.

Přikývla jsem, na pokožce měkkou látku jeho bundy. Možná už pan Daniels stiskl spoušť. Možná jsem vůbec nevnímala zásah. Možná mě okamžitě zabil. To by bylo jediné logické vysvětlení Camovy přítomnosti.

Protože Camden Daniels se zapřisáhl, že se do Alby nevrátí, leda aby ho tady pohřbili. Jenže působil moc reálně. Moc hmatatelně. Voněl přesně tak, jak jsem si ho pamatovala. A jestli jsem opravdu mrtvá, neměl by mě objímat Sullivan? Ne Cam. Cam to nikdy být nemohl. Ne pro mě.

Následovala jsem Camovo takřka nepostřehnutelné vedení, když se mnou couval od svého otce.

Cam tu nemohl být. Nebyl tady léta. A rozhodně by nedokázal zastavit kulku. Ale stejně mě zaplavoval pocit bezpečí. Vždycky bylo vedlejší, jestli v něm zbytek světa vidí hrozbu – Cam byl odjakživa moje nepravděpodobné útočiště, i když si svou reputaci

zasloužil do poslední tečky. Chránil mě z toho prostého důvodu, že jsem byla celý život jejich.

Holka, co se tahá s Danielsovic kluky.

Naivní puberťačka, která zůstala doma, když tři bratři odešli do války.

Žena, kterou zničilo, když se domů vrátili jen dva.

Cam byl sice teď tady, ale stačil by jeden špatný krůček a oba by nás pohřbili vedle Sullivana.

„Stůj, nebo střelím!“ zařval pan Daniels a Cam poslechl. „Ukaž kapsy! Koukej, abys mě neokradl!“

„Pustím tě a chci, abys pomalu zacouvala do lesa a pak odtud sakra vypadla,“ nařizoval mi tiše Cam.

Mlhavě jsem z dálky slyšela rozčilené mumlání pana Danielse.

„Nemůžu tě tady nechat,“ zaprotestovala jsem.

„Aspoň jednou v životě mě poslechni, Pišťucho. Snažím se ti zachránit krk. Alexander jde k tátovi zezadu a pomoc je na cestě, ale musíš jít.“

Přezdívka mi vytvořila v hrdle knedlík tak velký, až se nedal spolknout. „Nepoznává tě, Came. Bude střílet. Už šest let tě neviděl. Nepoznává ani mě, a to se s ním potkávám skoro každý den.“

„Vzpomene si na mě.“

„Jo, to jsem si taky říkala, dokud na mě nenamířil brokovnici, ty tvrdohlavý idiote.“

„Co to bylo?“ zašeptal. „Měl jsem dojem, že slyším něco kvičet, ale asi to ztlumila moje bunda.“

Za jiných okolností bych ho v odvetu štípla.

„Nebude si tě pamatovat,“ namítala jsem, „a jen ho ještě víc rozčilíš, když se mu pokusíš připomenout, kdo jsi.“

Brumlání pana Danielse zesílilo, až zase křičel. „Vy vetřelci, chcete mi ukrást, co mi patří! Nemůžete mi to vzít! Nemůžete vzít…“

Camův tep zůstal rytmicky uklidňující, dýchal zhluboka a rovnoměrně. Kdybych neviděla Arthura Danielse na vlastní oči, vůbec by mě nenapadlo, že na nás míří nějaká puška.

„Nesmíte to vzít!“

Zazněl výstřel a z lesa za mnou vzlétli ptáci. Zkameněla jsem a sevřela Camovu bundu pevněji.

Jeho dlaň se mi přitiskla na bedra.

„Came!“ zašeptala jsem tak hlasitě, jak jen jsem si troufala. Jestli je zraněný – jestli se vrátil, jen aby ho pohřbili doma… nepřežila bych pohřbívání dalšího z Danielsových kluků. Naklonila jsem se, abych viděla před něj, ale Camův stisk zesílil a uvěznil mě pevně za ním.

„Jsem v pohodě,“ odpověděl stejně tiše. „Mířil do nebe.“

„Nejspíš aspoň už víme, že je nabitá.“ Srdce mi bušilo o žebra, strach mi povlékl jazyk trpkou kovovou pachutí.

„I tak se dá najít stříbrný okraj.“

Koutek úst se mi mírně zvedl.

„V hlavni má ještě jeden náboj. Pamatuj, co jsem řekl. Pomalu couvej k lesu.“

„Ne,“ bránila jsem se.

„Ano,“ opáčil a odtáhl ruku z mých zad. „Teď, Willow.“

Krev mi ztuhla v žilách.

Udělal krok dopředu a já pustila látku jeho bundy, čímž jsem se vzdálila od Cama na několik centimetrů.

„Tati,“ zavolal Cam. „Přísahal bych, žes mi říkal, ať nikdy nemířím puškou na pěknou holku.“

Zůstala jsem stát jako ochromená a sledovala, jak Cam kráčí vpřed, jako by mu jeho táta nemířil puškou na prsa.

„Cože?“ zavolal pan Daniels. „Nejsem tvůj… Kdo jsi? Co chceš?“

Bylo to znát – zmírnění tónu. Jestli k němu Cam nějak pronikne, tak by to mohli oba přežít. Ale pravděpodobnost, že se to podaří, byla tak malá, že skoro nestála za zmínku.

„To jsem já, tati. Camden. A ty jsi vypadal, že každou chvíli zastřelíš Willow, tak jsem si říkal, že bych měl zasáhnout. Přece nechceš ublížit Willow, viď? Malé Willow? Naší sousedce?“

„Willow? Kdo je…“

Čím dál Camden šel, tím víc bylo vidět jeho tátu. Potřebovala jsem se pohnout, potřebovala jsem se dostat zpátky do lesa, aby tohle celé nebylo nadarmo, ale představa, že ho tu nechám tváří v tvář jeho tátovi, byla jednoduše nepřijatelná.

Sullivan byl tehdy sám. Nemohla jsem se k němu dostat. Nemohla jsem ho objímat. Nemohla jsem mu naposled shrnout vlasy z očí.

Cama neopustím.

„No tak, tati. Polož tu pušku. Vrátíme se domů a já ti uvařím kuře přesně tak, jak ho dělala máma, jo?“ Cam držel paže rozpřažené, dlaně obrácené k tátovi.

„Vypadni z mého pozemku! Nedostaneš ho!“

Zazněl další výstřel a já zaječela, když Camovo tělo odlétlo pozadu a přistálo na louce s odporným *žuch!*

„Ne!“ Popření se mi vydralo z hrdla a vyrazila jsem tryskem po nerovném terénu tam, kde ležel Cam.

„Willow!“ vykřikl Xander za otcovými zády, kde už se zmocnil brokovnice.

„Volej 911!“ Nestihla jsem víc než letmý pohled, než jsem koleny dopadla na nepoddajnou zem vedle Cama. Jak ho sakra dostaneme z hory dolů? Nemohla by tady přistát helikoptéra?

Bundu měl roztrženou, malinká peříčka se mu rozsypala po celém hrudníku a odnášel je větřík.

Ale nebyla rudá. Zatím. Ani tráva vedle něj, že? Ale už bylo hodně tma.

Sáhla jsem po jeho bundě, ale prohnul se v zádech a já přejela pohledem obličej sevřený bolestí – panebože, stýskalo se mi po jeho obličeji – pak jsem bez rozmýšlení vzala tu tvář zarostlou strništěm do dlaní. Pohyb na okraji zorného pole mi sdělil, že dorazili další pátrači. Pozdě. Pozdě. Vždycky pozdě.

„Jsem tady," říkala jsem do očí tak tmavých, až mě celou spolkly. „Dali jsme to," tvrdila jsem, i když jsem na to neměla právo, nutila jsem se do optimistického tónu s přehnaným přikyvováním a chvějivým úsměvem. „Pomoc už jde."

Valil oči, jak zápolil s dechem, který nepřicházel. Jeho strach byl přímo hmatatelný, když sklouzl zrakem po mé postavě a přes bílou bundu, kde po něčem zběsile pátral.

„Jsem v pohodě. Nejsem zasažená. Ty ano," ujišťovala jsem ho. Blbka. Jako by ho to mohlo uklidnit. „Potřebuju se podívat, jak moc je to zlé."

Sáhl mezi nás, zápolil rukama s bundou.

Ucukla jsem, jemně odstrčila jeho ruce. „Ukaž."

Je v pořádku. Je v pořádku. Je v pořádku. Nesmíš si vzít i jeho. Rozumíš? Vzal sis Sullivana. Nesmíš si vzít i Cama.

Camovi zahvízdalo v plicích, jak do nich pronikl první proud vzduchu. Zalétla jsem očima k těm jeho a zjistila, že už je na mě upírá, čelo mírně svraštělé, jak zápasí s dalším nadechnutím.

Rozepnula jsem mu zip jedním dlouhým tahem a připravovala se na to, co najdu pod ním.

„Ježíši, Came!" zaklel Gideon a padl na kolena.

„Arthur ho střelil.“ Roztřesenýma rukama jsem mu rozhalila bundu a odhalila plochu tmavé látky rozervané několika otvory tam, kde ho zasáhl brokový náboj. Kde je krev? „Je tma! Nevidím!“

„Nic. Mi. Není,“ vypravil ze sebe Cam sípavě.

Ozvalo se *klik*, jak Gideon rozsvítil baterku.

„Sklapni,“ nařizovala jsem. „Ten blbec ani nepozná, když…“ Světlo dopadlo na Camovu hruď a odrazilo se od maličkých kousků lesklého kovu, podobných osamělému souhvězdí na jinak temné obloze. „Cože?“

„Do prdele!“ rozesmál se Gideon, baterka se mu třásla v ruce, jak ztěžka dýchal a ohlížel se. „Nic mu není!“

„Povídám. Nic. Mi. Není,“ vrčel Cam.

„Jak to? Jsi postřelený…“ A bylo vidět broky. Navzdory veškerému logickému uvažování jsem ponořila prst do jedné dírky a ucítila tlak kovu. Sjela jsem prsty po Camově tvrdé – příliš tvrdé – hrudi.

„Pišťucho, nech toho.“ Cam mě chytil za ruku, pak mi narovnal dlaň a přitiskl ji k nepřirozeně tvrdému povrchu své hrudi. „Jsem v pohodě. Jen mi to vyrazilo dech.“ Pustil mou ruku a rozepnul si klips u ramene a další na boku. Odtrhl suchý zip. Obří kus… *Co to hernajs je?*

„Hezké. Kolikátka to je?“ Gideon ukazoval na neprůstřelnou vestu, která spadla stranou a odhalila Camovo tričko s logem Black Flag.

Velice čisté, velice bílé, velice nepoškozené tričko.

Zamžikala jsem a pak znovu, jak jsem přesvědčovala svůj mozek, že oči nelžou a tohle není něco, co bych si vysnila ze zoufalství. Nikde žádný průstřel. Žádná krev. Žádné poškození.

„Čtyřka,“ odpověděl Cam. Hlas se mu vracel v plné síle. Přejel si dlaní hrudník a břicho, pak vzdychl úlevou a nechal hlavu klesnout zpátky na zem.

„Pěkné. A to nosíš pořád?“

„To je výhoda toho, když si vozíš všechny věci v autě,“ zasmál se Cam sarkasticky.

„Jsi připravený, že tě táta jen tak náhodou střelí?“ ušklíbl se Gid.

„Tak nějak.“ Cam sebou trhl bolestí, když si sedal.

„Nic ti není.“ Dopadla jsem zadkem na nepoddajné podrážky turistických bot, jak jsem se zhoupla a dosedla na paty. Hlasy za mnou tvořily bílý šum, i když sílily, všechno mi v hlavě hučelo – vše kromě faktu, že Cam není postřelený, ani nekrvácí, ani neumírá.

„Už jsem říkal, že jsem v pohodě.“ Odtáhl si tričko a podíval se pod výstřih. „Nejspíš budu mít hnusnou modřinu, ale potmě to není vidět.“

„Já jen říkám, dobře, žes tu byl,“ pronesl hlas po mé levici. „To, jak jsi mu sebral tu pušku, bylo… to bylo hrdinství, Xandere.“

Seržant Acosta mi vstoupil do zorného pole a poplácal Xandera po zádech. Byli stejně staří, ale Acosta vypadal se svou krátkou zbraní daleko sebevědoměji než Xander, třímající Arthurovu brokovnici.

„Ne, já nic neudělal,“ namítal Xander. Dřepl si na úroveň Camových očí. „Nejvíc toho udělal Cam. Jsi v pohodě?“ zeptal se s pohledem na neprůstřelnou vestu.

Cam přikývl a vstal.

„Jo, jestli tím nejvíc myslíš namíchnout vašeho tátu tak, až po něm střelil.“ Acosta se smál a já zatínala nehty do dlaní.

Otevřela jsem ústa, abych Acostovi sdělila, že mi Cam s největší pravděpodobností zachránil život, ale Cam jen krátce zavrtěl hlavou mým směrem a to mě umlčelo. Nikdy mu nevadilo, když si o něm ostatní mysleli jen to nejhorší, a na tom se nejspíš nic nezměnilo.

„Odvezeme ho domů," řekl Cam nikomu konkrétnímu. Znovu si připnul vestu a zadíval se přímo před sebe. Jeho tón byl stejný, jaký jsem v dětství slýchala často – uzavíral rozhovor a sděloval mi, že se odpojil od všeho, co by se ho mohlo emocionálně dotknout.

Když nebezpečí pominulo, hltavě jsem ho vpíjela pohledem. Byl větší – ne vyšší, samozřejmě, ale statnější, pevnější – a totéž platilo pro jeho osobnost. Měl v sobě břitkost, kterou postrádal, když před desítkou let opouštěl Albu, a ty neproniknutelné hradby, co měl kolem sebe vždycky, působily ještě nedobytněji. Ale jeho oči… Ty v sobě měly stejný žal, jaký se šířil ve mně, když jsem ho viděla naposled.

On a Xander kousek popošli a zastavili se, nepochybně aby probrali, co bude dál s jejich otcem. Art stál u kapitána Halla, který v rychlosti prováděl zdravotní vyšetření. Pan Daniels potřásal hlavou, jako by se snažil vysvětlit situaci.

Byla to tragédie, když zemřela paní Danielsová. Srdcervoucí bylo pohřbít o devět let později Sullivana. Ale dívat se tyhle poslední dva roky na Arthura Danielse bylo jako pohřbívat ho kousek po kousku, a to byla učiněná muka.

„Ve městě tě není moc vidět, Willow. Pořád ještě si hraješ s barvami?" zazubil se na mě Robbie Acosta, když se Gideon připojil k bratrům Danielsovým.

„Pořád ještě děláš, jako by tu bylo dost zločinů, aby sis zasloužil svoje pracovní místo?" odsekla jsem sladkým hlasem. Podnikání v oblasti grafického designu mě finančně zabezpečovalo víc než dost, ale nikdo to nikdy nezaznamenal. Vždycky to bylo jen malování – nebo nemalování –, o kterém se lidé chtěli bavit.

Nejspíš pro ně bylo zábavnější rýpat se v mých jizvách než zkoumat vlastní.

„Hou.“ Robbie zvedl ruce – jako prve Cam, když se objevil na louce přede mnou. „Zatáhni drápky, Willow. Jenom tě škádlím.“

„Jo. Nemám náladu.“ Soustředila jsem zrak jen a jen na Camova záda. Do hrudi mi vtrhla až příliš známá bolavá touha. Kdy přijel domů? Na jak dlouho tu je? Co – nebo spíš koho – zničí tentokrát?

„Musíš chodit víc ven, zvlášť když tvoje společenské styky představuje jen jeden dementní chlap s nabitou puškou.“ Robbie si třel zátylek a hlas mu stoupal výš, než jsem kdy slyšela na střední škole. „Víš, třeba bych tě mohl vzít na večeři?“

„Prosím?“ nechápavě jsem naklonila hlavu ke straně. „Ty mě chceš vzít na večeři?“

„Jo.“ S plachým úsměvem pokrčil rameny.

„Ty… ty mě nemáš rád,“ řekla jsem zvolna a zavrtěla hlavou.

Vždycky šel po královnách maturitních plesů – po holkách, které se už na druhém stupni základky uměly perfektně nalíčit. Po těch z Buena Vista, kam jsme chodili do školy, které byly vystajlované a na Instagramu. Mně bylo pětadvacet a neměla jsem ani osobní instagramový účet… ani zájem o Robbieho.

„Chci říct, ty jsi svobodná, já jsem svobodný. To dává smysl, ne?“

„Jasně, kdyby lidi byli ohrožený druh nebo tak něco.“ Okamžitě jsem zalitovala svých drsných slov, když se odvrátil. „Víš přece, že život existuje i mimo Albu, Robbie. Nemusíš randit jen v katastru města pouze proto, že už jsi úplně dospělý.“

„Pravda,“ připustil zkroušeně. „No páni, vsadím se, že ještě nejsi připravená, co? Kurva, to byl debilní tah.“

„Copak, pozvat mě na rande potom, co na mě Art Daniels vytáhl pušku?“

Zamžikal. „Ne, chci říct, možná ještě nejsi připravená s někým chodit…“ Zvedl obočí.

No tedy.

„Ale já jsem v pohodě, fakt. Ne že by se mi po Sullivanovi nestýskalo, ale už je to šest let.“ Na malém městě plyne nejspíš čas pomaleji. Srdce se mi zahojilo za ta léta, co jsem strávila na vysoké, ale všichni se tady chovali, jako bychom ho pohřbili minulý týden.

Nejspíš jsem ještě pořád měla být traumatizovaná.

„Jasně. Jsi dobrá, že zůstáváš silná,“ kývl hlavou, poplácal mě po zádech a pak vyrazil ke skupině na okraji lesa, která ho k sobě volala.

Ve tmě nebylo poznat, kdo v ní byl, ale vsadila bych si na obvyklé podezřelé – kromě táty. Kdyby tu byl táta, už by běsnil.

Xander zamířil k panu Danielsovi a já se přistihla, jak mě to táhne ke Camovi, jako už milionkrát.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi tady,“ řekla jsem dřív, než jsem si to stihla rozmyslet. *Sakra, nasaď si roubík.*

„Já taky ne.“ Nespouštěl oči z Xandera a svého táty. „Co jsi tady dělala?“ vyštěkl.

„Hledala tvého otce,“ naježila jsem se při jeho tónu.

„No, tak jsi ho sakra jistě našla.“

„Pomáhám pátrat každou chvíli. O nic nejde.“

Sval v čelisti se mu zacukal.

„A kolikrát na tebe vytáhl pušku?“ Zvolna otočil zrak ke mně a tma byla najednou větší požehnání než dřív. Viděla jsem z těch očí dost, abych pochopila, že je naštvaný.

„Nikdy. A Xander určitě zamkne zbraně a znovu už se to nestane.“

Cam se ušklíbl. „Jo, tak dobře. Mohl tě zastřelit.“

„No, ale trefil tebe,“ dloubla jsem ho do neprůstřelné vesty.

Po rtech mu přelétl náznak úsměvu a já málem vítězoslavně zajásala.

„Vypadá to, že už může jít," konstatoval Cam, když pan Daniels odstrčil rámě, které mu Gideon nabídl, aby mu pomohl přes nerovný terén. „Pořád tvrdohlavý jako vždycky," zabručel, zatímco se k němu otec blížil.

„Musí to být v genech, nebo si nepamatuješ, jak jsem tě varovala, že si tě nebude pamatovat?" pozlobila jsem ho ve snaze odlehčit náladu. Camovi bylo vždycky líp, pokud mohl obrátit bolest v něco komického. Ne že by tohle bylo k smíchu.

„Pamatovat si ho?" odpověděl místo něj pan Daniels. Zastavil se přímo před Camem. Byl jen o pět centimetrů menší než jeho syn, ale měl osobnost, která mu dodávala nadživotní velikost. „Tebe jsem střelil."

„Střelil." Kromě zaťaté pravé pěsti nebyly na Camovi znát žádné emoce. To se nejspíš taky nezměnilo.

„Arte," plácl kapitán Hall pana Danielse po rameni. „Nevím, jestli takhle potmě vidíš, ale tohle je…"

„Já dobře vím, kdo to je," soptil pan Daniels.

V duchu jsem se připravovala na to, co nás v téhle epizodě demence ještě čeká.

Cam zvedl jedno obočí a pan Daniels se na něj mračil.

„Tohle je ten hajzl, co mi zabil Sullivana."

Zajíkla jsem se, nasála vzduch a automaticky přistoupila tak blízko, aby se moje paže dotýkala Camovy. Podle jeho reakce by si ho člověk klidně mohl splést se sochou. „Pane Danielsi…"

„Nevím, proč tu sakra jsi, ale můžeš se hned zas pakovat," přerušil mě a přitom prakticky nebral na vědomí syna, kterého šest let neviděl.

Pak se otočil ke Camovi zády a odešel k okraji lesa s kapitánem Hallem po boku.

„Came," zavolal tiše Xander. Ať už viděl v Camových očích cokoli, přimělo ho to zavrtět hlavou a odkráčet za otcem.

„Moc mě to mrzí. Neví, co říká," zašeptala jsem přes knedlík v krku.

„Jasně že ví. A má pravdu." Shlédl na mě s úšklebkem a prázdnýma očima, které mě odnesly rovnou zpátky na střední školu. Vždycky dokázal vytvořit odstup milionu kilometrů mezi námi – mezi každým – jediným pohledem. „Já ti říkal, že si mě bude pamatovat."

Odkráčel ke své rodině.

„Came!" vykřikla jsem v zoufalé snaze udržet ho tu jen o maličko déle – toho Cama, který si stoupl před otcovu brokovnici, aby mě zaštítil. Ale jeho proměna v chladného Cama, kterému je všechno fuk, už probíhala.

„Jdi domů, Willow."

A proběhla.

Dívala jsem se, jak mizí mezi stromy, a bojovala jsem s nutkáním ho následovat, které jsem cítila až do morku kostí. Takže to byl konec idylického návratu domů, o kterém jsem si pošetile dovolovala fantazírovat po celá léta.

Ale byl tady. Byl doma.

A já zoufale toužila vědět proč.

KAPITOLA TŘI

Camden

Bylo ode mě naivní domnívat se, že bych si mohl počkat den, nebo dokonce i dva, než někdo zmíní Sullivanovu smrt – nebo roli, kterou jsem v ní sehrál.

Stačilo zhruba dvacet minut v otcově společnosti a už mě obviňoval z bratrovraždy. Vítej doma.

Na zpáteční cestě k domu nám společnost dělalo jen ticho, zatímco naše baterky a čelovky poskakovaly podél trasy. Bylo nás jedenáct, protože Acosta doprovázel domů Willow.

Willow. Tuhle věc jsem v duchu uzavřel. Kdepak, tím se zabývat nebudu.

Bože, ale ta úleva v jejím hlase, když zašeptala mé jméno a naklonila se blíž… Nechovala ke mně nenávist. Zasloužil jsem si její nenávist, její absolutní opovržení, a místo toho mi důvěřovala, jako by posledních šest let vůbec neuběhlo.

„Asi má teď hodně blízko k lucidnosti," zařadil se Gideon vedle mě. „Mohl by sis s ním jít promluvit."

„Myslím, že měl hodně blízko k lucidnosti nahoře u té rokle, a ne, děkuju. Úplně mu stačí Xander." Přeskočil jsem metrový příkop, kterým momentálně

proudila voda z jarního tání. Až moc snadno se mi všechno vracelo, svalová paměť mě vedla tam, kde nestačilo světlo. Už jen kdybych si nezapomněl vyměnit čepici Avs za takovou, která by mi zakrývala uši, než jsem se vydal za tátou.

„Vážně myslíš, že by tě byl zastřelil…“ Gideon heknul, pak zakopl, aspoň to tak znělo. „Ježíši, počkej. Pořád jsi napůl horská koza, viď?“ Funěl a klusem mě dohánět.

„Ne, nemyslím, že by mě zastřelil, kdyby mě v té chvíli poznal,“ odpověděl jsem na jeho otázku – i na svou. „Rozhodně by o tom ale uvažoval. Sakra, vsadím se, že si to v duchu párkrát představoval, i když byl úplně při smyslech.“

„Tomu říkám návrat domů,“ zabručel Gideon, když se za mýtinou objevil dům.

„Proč myslíš, že jsem byl pryč tak dlouho?“

„Protože jsi věděl, že tě zastřelí, hned jak tě uvidí?“ Vrazil do mě ramenem a já se na milisekundu napjal. Bylo to od Gida dost známé gesto, ale nikdo už se ke mně tolik nepřibližoval, aniž k tomu byl výslovně vyzván.

„Tak nějak.“ Pohled mi sklouzl k severu, jako by mohl proniknout tmou a zalesněným pahorkem k hájku topolů, kde odpočíval Sullivan vedle mámy a strýčka Cala.

„To vyřešíš. Hele, vždycky se můžeš dát k policii!“ Zuby se mu v šeru zablýskly.

„Když jsem se naposled díval, bylo vás už na naše městečko pět, a já se nejmenuju Hall, takže šance na můj postup jsou víceméně nulové.“

„Kokote,“ zabručel Gideon za doprovodu předstíraného kašle.

„Nikdy jsem se nevydával za nic jiného.“ Možná